

Pe Ion Mariș îl știu de o viață, îi cunosc activitatea publică, implicarea sa în foarte multe proiecte apreciate de noi, oamenii de rând ai Sighetului. Știam că, la un moment dat a deținut funcția de președinte al Clubului Rotary. De aceea m-a intrigat la început titlul volumului de interviuri. De ce nu „La masa președinților”? Cred că a fost un factor determinant pentru a citi cartea. În fapt cartea surprinde cei 15 ani ai Clubului Rotary la Sighetu Marmăției. Cei intervievați sunt personalități ale vieții publice și sociale din capitala Maramureșului istoric, sunt oameni pe care îi știm din viața de zi cu zi, sunt oameni care ne-au demonstrat că atunci când există un țel comun, visele devin realitate, oameni care au înțeles că atunci când Dumnezeu ți-a hărăzit pe Pământ bunuri materiale a făcut-o pentru a te încerca, pentru a vedea ce pui în balanța: binele tău și a celor din familia ta, ori binele tuturor celor din jurul tău. Lăcomia sau credința? Sfântul Ioan Gură de Aur spunea: „Ești bogat? Foarte bine. Ești zgârcit? Foarte rău. Nu cei bogați vor fi osândiți, ci aceia care slujesc bogăției.” Sunt oameni care au dat comunității din care provin sau care i-a adoptat cu drepturi depline o parte din ceea ce viața, destinul le-a oferit, sunt cei care servesc mai presus de interesul lor personal” (M. CUPCEA). Sunt oameni care știu că voluntariatul e o vocație la îndemâna noastră, că aceasta e calea de urmat pentru a schimba în bine viața celorlalți, sunt cei care au pus în practică, la Sighet afirmația lui M. GHANDI “Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume”.

Din interviurile publicate aflăm cum a luat ființă baia socială, cum au fost dotate unele secții ale Spitalului Municipal, cum au fost alături de bătrânii uitați și abandonați de copii, de familie, oameni străini, cum au fost sprijiniți copii foarte inteligenți, dar care nu aveau nici o șansă din cauza lipsurilor financiare, cum o idee mică, promovată, poate genera bucurie unei comunități, cum au fost marcate clădiri care reprezintă istoria noastră, a maramureșenilor de ieri și de azi.

În societatea noastră europeană binele, pentru a fi un exemplu, un țel, trebuie promovat, faptele bune trebuie prezentate publicului, nu pentru laude, onoruri ori aplauze, ci pur și simplu ca un model de urmat, ca singurul model de urmat pentru că „Binele poate rezista înfrângerilor. Răul nu.” – R. TAGORE. Eu am convingerea că, de la această idee a plecat și Ion Mariș atunci când a realizat interviurile.

Fiecare dintre cei 14 intervievați, foști președinți ai Clubului Rotary, prezintă punctele tari și cele slabe ale anului său de mandat. Cum era și firesc cartea este deschisă cu interviul luat domnului ing. Horia Scubli, deschizătorul de drumuri pentru înființarea Clubului la Sighetu Marmăției și se încheie, pe seria de interviuri cu președintele actual, Vasile Bodnar. Cartea cuprinde referiri și la Interact și Rotaract – tânăra gardă a rotarienilor. Interviurile prezentate sunt de fapt o provocare la introspecție, la recunoașterea faptului că ”adevărul e mult mai ciudat

ca ficțiunea” – Mark Twain.

Dintre întrebările adresate personalităților rotariene este de remarcat cea referitoare la societate civilă și rolul acesteia în viața unei comunități. Societatea civilă poate fi o forță, cu condiția ca cetățenii să-și asume rolurile și relațiile sociale noi, să participe activ la viața publică, a comunității, și, așa cum afirmă în interviul său domnul Godja Vasile „, să existe ”.

O idee interesantă mi s-a părut interviul cu sine însuși al autorului. Să nu uităm că în anul mandatului său Janka a fost redată sighetenilor, prin interpretarea magistrală a Maiei Morgenstern. Să nu uităm că, în acest mod noi, sighetenii, am manifestat împotriva genocidului la care au fost supuși evreii, că în acest mod am dovedit că nu am uitat și nu vrem să uităm nimic din ceea ce reprezintă trecutul nostru.

Filantropia este o altă noțiune dezbătută în interviuri. Fiecare a definit acest gest în felul său, dar cred că un lucru este cert comunitatea trebuie educată pentru a prețui nu valoarea fizică, materială, a actului filantropic ci mai ales gestul de a-l ajuta pe cel de lângă tine, trebuie educată în a vedea în filantropie acea dragoste față de aproapele tău, acea putere de a întinde mâna celui aflat în nevoie și a încerca să-l ajuți să se ridice fără a aștepta nimic în schimb. Acesta cred că se dorește a fi tratamentul pentru boala societății noastre - individualismul, așa cum în mod corect a diagnosticat-o medicul Reimond Otto Pozman și, cum la fel de exact a identificat-o și domnul Joseph Geebelen – oamenii ”nu sunt uniți.”

Economiști, ingineri, profesori, avocați, medici aceștia sunt oamenii care au găsit răgaz să răspundă întrebărilor domnului Mariș. Aceștia sunt oamenii care de ani de zile fac ceva pentru sufletul orașului lor, pentru noi, cei mulți, pentru noi care trecem de multe ori nepăsători pe lângă suferința celor din jur. Dacă au făcut mult sau puțin e o problemă care îi frământă și pe ei. Dar ar trebui să le urmăm exemplul și poate că împreună am reuși să facem binele, frumosul să triumfe. Veți spune că asta se întâmplă doar în basme, uitând că ele, basmele, sunt ale oamenilor, trebuie să crezi în ceva pentru a duce la bun sfârșit visul. Credea cineva acum câțiva ani că Sala George Enescu va fi neîncăpătoare pentru anonimii iubitori de cultură din Sighet? Că vor fi aici, Toma Enache, Maia Morgenstern sau Dan Puric pentru a enumera doar câteva dintre personalitățile pentru care Sighetul a ridicat cortina, și s-a arătat lumii.

Vă las pe dumneavoastră să parcurgeți rândurile consemnate de Ion Mariș, dar mai ales să reflectați asupra ideilor desprinse, a mesajelor transmise. Vă las să vă gândiți dacă adevărul, onestitatea, prietenia corectitudinea și buna înțelegere sunt reflectate suficient de către noi, cetățenii acestui oraș. Eu pot doar să vă spun că titlul ales este cel corect pentru că în fapt e o invitație pentru noi toți de a reflecta, de a încerca să promovăm binele, de a da o mână de ajutor oamenilor care vor să facă ceva pentru ceilalți, fiecare dintre noi poate face un bine celui de lângă el, în primul rând nefăcând rău.

Recenzie carte: La masă cu președinții (Autor: Roxana Pontos)

Scris de Roxana Pontos

Luni, 25 Iulie 2016 10:36 - Ultima actualizare Luni, 25 Iulie 2016 10:55

Sunt multe întrebări care se nasc după ce parcurgeți seria de interviuri. De ce e atât de importantă societatea civilă? Ce poate face o organizație neguvernamentală, mai mult decât face statul? Filantropia e un dar sau o esență a ființei umane? De ce nu ne implicăm mai mult în educarea tinerei generații? Acestea sunt o parte din întrebările pe care mi le pun eu în urma citirii acestei cărți. Dumneavoastră ce întrebări v-ați pune ?

AUTOR: Roxana Călina Arabela Pontos